

Leo Trotskij

Utsikter och uppgifter i Orienten¹

Tal vid treårsjubileet för det Kommunistiska Universitetet för Orientens Arbetare (april 1924)

Kamrater, jag har fått dokument från er cells byrå, som skisserar ert universitetsarbete under tre år. På min begäran markerade kamraterna de viktigaste punkterna med en rödpenna, vilket avsevärt underlättade för mig att göra mig förtrogen med dokumenten. Ty, och jag vet inte hur jag ska uttrycka det, både skam till sägandes och till min saknad har jag inte haft möjlighet att ingående följa arbetet vid ert universitet, vare sig dagligen eller ens månadsvis: ett arbete som har en utomordentlig och utan att – som man ofta gör vid årsdagar – alls överdriva, världshistorisk betydelse.

Kamrater, även om man vid jubileer sällan tar upp tiden med teoretiska diskussioner, så tillåt mig likväl att göra några allmänna observationer för att bekräfta mitt påstående om att ert universitet inte är en vanlig revolutionär utbildningsanstalt, utan en hävstång av världshistorisk betydelse.

Dagens politiska och kulturella rörelse vilar på kapitalismen. Den är ett resultat av kapitalismen, den har vuxit fram ur den och nu har den till slut vuxit om den. Men det finns, grovt talat, två sorters kapitalism – de imperialistiska ländernas kapitalism och den koloniala kapitalismen. Det bästa exemplet på den första sortens kapitalism är – Storbritannien. För närvarande styrs detta land av Ramsay MacDonalds s.k. ”arbetarregering”.

Den klassiska kapitalismen uppstod i Storbritannien. Marx skrev sitt verk *Kapitalet* i London, där han fick tillfälle att stå i direkt kontakt med och observera utvecklingen i världens främsta land. I kolonierna uppstår inte kapitalismen ur de lokala förhållandena och den inre utvecklingen, utan den har uppstått genom det utländska kapitalets inträngande. Detta är orsaken till att det finns två sorters kapitalism. Frågan reser sig då, inte på ett exakt vetenskapligt sätt, men likväl i korrekta termer: varför är MacDonald så konservativ, varför har han en så snäv utblick, och varför är han så trög? Svaret är – därför att Storbritannien är kapitalismens klassiska land, därför att kapitalismens utveckling där var organisk, från hantverk via manufaktur till den nuvarande industrialismen, och därför att den var gradvis och ”evolutionär”. Om man skulle öppna MacDonalds hjärna, skulle man därför inte bara finna en anhopning av gårdagens fördomar utan också en anhopning av de senaste århundradenas intellektuella damm och fördomar.

Vid första ögonkastet kan det tyckas finnas en historisk motsägelse i det faktum att Marx var ett barn av det efterblivna Tyskland, det mest efterblivna av de europeiska länderna under 1800-talets förra hälft (naturligtvis med undantag av Ryssland).

Varför skapade Tyskland Marx och Ryssland Lenin under 1800-talet och 1900-talets första år? Detta tycks vara ett uppenbart missförhållande! Men det förklaras genom den historiska utvecklingens s.k. dialektik. I form av det brittiska maskineriet och de brittiska textilerna skapade historien utvecklingens mest revolutionära faktor. Men detta maskineri och dessa

¹ Antologin *Den permanenta revolutionens epok* innehåller ett längre utdrag av talet, som Isaac Deutschers presenterar på följande sätt:

Vad hade Trotskij att säga om de ”efterblivna” ländernas och den koloniala världens problem? Den revolutionära kampen i Asien har fått mycket större betydelse efter Andra Världskriget än den hade under hans livstid. Likväl hade bolsjevikerna – placerade i skärningspunkten mellan Europa och Asien – alltid satt stort hopp till Orientens revolutionära möjligheter. Så tidigt som 1921 upprättades ett Kommunistiskt Universitet för Orientens Arbetare i Moskva. Där utbildades asiatiska studenter och arbetare i marxismen och den revolutionära organisationens teknik. Trotskij höll nedanstående tal vid universitetets treårsjubileum. Det är märkligt bland annat på grund av hans förutsägelse om att Asien skulle bli revolutionens stormcentrum om den misslyckades i Europa.

textiler uppstod och skapades genom en långsam utvecklingsprocess, steg för steg, samtidigt som det mänskliga sinnet och medvetandet i allmänhet förblev oerhört konservativt. När den ekonomiska utvecklingen är långsam och systematisk tar det lång tid för upplysningen att tränga in i de vanliga människornas tjocka skallar.

Subjektivister och idealister säger i allmänhet att det mänskliga medvetandet och det kritiska tänkandet etc. etc. bogserar historien, på samma sätt som små bogserbåtar kan dra stora skepp. Men det stämmer inte. Vi som är här är marxister och därför vet vi att historiens drivkraft är produktivkrafterna som hittills, så att säga, har utvecklats bakom folkets rygg och har haft svårt att tränga in i de vanliga människornas konservativa tjocka skallar och hos dem tända en gnista av nya politiska idéer. Jag upprepar att detta är mycket svårt när utvecklingen är långsam, organisk och evolutionär. Men när världscentrats produktivkrafter, i den klassiska kapitalismens land, såsom Storbritannien får tillträde till mer efterblivna länder, som Tyskland under 1800-talets förra hälft och Ryssland vid sekelskiftet och för närvarande i Asien; när de ekonomiska faktorerna bryter fram på ett revolutionärt sätt och krossar den gamla ordningen; när utvecklingen inte längre är gradvis och "organisk" utan antar formen av våldsamma omvälvningar och drastiska förändringar i de tidigare samhällsskikten, då blir det lättare för det kritiska tänkandet att få ett revolutionärt uttryck, förutsatt att de nödvändiga teoretiska förutsättningarna existerar i ett givet land.

Det är därför Marx kom fram i Tyskland under 1800-talets första hälft, det är därför Lenin kom fram här i Ryssland och därför ser vi vad som vid första ögonkastet kan tyckas vara en paradox, nämligen att den europeiska kapitalismens äldsta, mest utvecklade och mest framgångsrika land – jag menar Storbritannien – är hemort för det mest konservativa "arbetar"-partiet. Å andra sidan har vi i vårt Sovjetunionen, i ett land med en mycket eftersatt ekonomisk och kulturell utveckling, världens bästa kommunistparti – det kan vi säga uppriktigt, ty det är ett faktum.

Det måste sägas att Ryssland, vad gäller sin ekonomiska utveckling, befinner sig mittemellan ett klassiskt världscentrum som Storbritannien och ett kolonialt land som Indien och Kina. Dessutom är den skillnad som finns mellan vårt Sovjetunionen och Storbritannien vad gäller utvecklingsmetoder och utvecklingsformer, ännu mer märkbar i de orientaliska ländernas utveckling. Kapitalismen tränger in i de senare i form av utländskt finanskapital. Den inför maskineriet i dessa länder, den förstör deras gamla ekonomiska bas och bygger på ruinerna upp den kapitalistiska utvecklingens bålverk. Kapitalismens utveckling i de orientaliska länderna är varken gradvis eller långsam och inte på något sätt "evolutionär", utan drastisk och katastrofal, oftast ännu mer katastrofal än här i det forna Tsarryssland.

Kamrater! Det är utifrån detta grundläggande perspektiv, som vi måste studera händelserna i Orienten under de närmaste åren, eller snarare decennierna. Om ni gör er besväret med att studera så prosaiska böcker som de brittiska och amerikanska bankernas rapporter från 1921-22-23, så skall ni i balansräkningarna för Londons och New Yorks banker finna en förutsägelse om framtida revolutionära händelser i Orienten.

Storbritannien har än en gång påtagit sig rollen som världens ockrare. USA har samlat på sig enorma kvantiteter av guld: bankvalven innehåller tre miljarder dollar. Detta är en hämsko på USA:s ekonomiska system. Ni måste fråga: till vem lånar USA och England ut sina pengar? Ni vet naturligtvis att de inte ger dem till oss, Sovjetunionen. Tyskland har inte heller fått någonting, och Frankrike lyckades endast få några få smulor för att rädda francen, Till vem ger de då lån? De ger dem huvudsakligen till kolonialländerna, ty de finansierar den industriella utvecklingen i Asien, Sydamerika och Sydafrika. Jag skall inte uppta er tid med att läsa upp de siffror jag har framför mig. Det räcker med att säga, att före det senaste imperialistiska kriget fick de koloniala och halvkoloniala länderna från USA och England

kanske bara hälften av vad de kapitalistiskt utvecklade länderna fick. Men nu överträffar de finansiella investeringarna i kolonialländerna till en stor del investeringarna i de gamla kapitalistiska länderna. Varför? Det finns många skäl till detta, men de två främsta är följande: brist på förtroende för det bankrutta och kastrerade Europa, med en galen fransk militarism mitt i dess hjärta som förebådar fler omvälvningar, och å andra sidan – behovet av kolonialländer som råvaruproducenter och köpare av maskineri och andra brittiska och amerikanska manufakturvaror.

Både under kriget och nu har vi bevittnat en feberaktig industrialisering av koloniala och halvkoloniala och överhuvudtaget efterblivna länder: Japan, Indien, Sydamerika och Sydafrika. Det finns inga som helst tvivel om att ifall Kuomintang¹ lyckas förena Kina under en nationellt-demokratisk regim, kommer den kapitalistiska utvecklingen i Kina att göra enorma framsteg. Och allt detta förbereder mobiliseringen av en oräknelig, proletär massa som omedelbart kommer att gå från en förhistorisk, halvbarbarisk stat och kastas in i industrialismens smältdegel, fabriken. Därför kommer det i dessa länder inte att finnas tid för de tidigare århundradenas skräp att samlas i arbetarnas sinnen. En giljotin kommer så att säga att arbeta i deras sinnen och med ett enda slag skilja det förflutna från framtiden och tvinga dem att söka nya idéer, nya former och nya vägar för livet och kampen. Och då är det dags för marxist-leninistiska partier att träda fram i en del länder och utvecklas djärvt och brett i andra. Jag menar naturligtvis de japanska, kinesiska, turkiska och indiska kommunistpartierna.

Kamrater och arbetare från Orienten! 1883 bildades i Schweiz en rysk grupp som kallades för "Arbetets frigörelse"². Är det så länge sedan? Från 1883 till 1900 – 17 år och från 1900 till 1917 – också 17 år, tillsammans 34 år – en tredjedels sekel – en generation. Bara en tredjedels sekel har förflutit från det de marxistiska idéernas första teoretisk-propagandistiska grupp organiserades under Alexander III:s regering tills proletariatet erövrade Tsarrysland. De som genomlevde denna period vet att den var lång och svår. Men ur den historiska utvecklingens perspektiv, gick händelseutvecklingen mycket snabbt. Och vi har all anledning att tro att utvecklingstempot kommer att vara ännu snabbare i Orientens länder. Om vi ser saken ur denna aspekt, vilken är då uppgiften för det Kommunistiska Universitetet för Orientens Arbetare? Det är att vara plantskola för "Arbetets frigörelse"-grupper i Orientens länder.

Givetvis är de faror som hotar Orientens unga marxister mycket stora, och vi får inte blunda för detta faktum. Vi vet, och ni vet det lika väl som vi, att bolsjevikpartiet bildades under trycket av såväl hårda inre som yttre stridigheter. Ni vet att de borgerliga intellektuella under 1890-talet till stor del skolades politiskt i en kastrerad och förfalskad marxism – Struves efterföljare, som följaktligen blev bourgeoisins politiska lakejer, som förenade sig med Kadeterna (de konstitutionella demokraterna), senare gick över till oktoberisterna och svängde ännu mer åt höger.³

¹ *Kuomintang* (modern stavning: Guomindang), kinesiskt politiskt parti, grundat (1912) av Sun Yat-Sen och omorganiserat under sovjetiskt inflytande (1924). Efter Suns död 1925 och krossandet av kommunisterna 1927, utbröt en maktkamp inom partiet mellan vänsterflygeln under Wang-Ching-wei och högerflygeln under Chiang-Kai-shek, vilken slutade med seger för Chiang. Han ledde den regering som konstituerades av hans parti ända till dess den drevs ut genom den kommunistiska segern 1948-49. Chiang lämnade då fastlandet och slog sig ned på Taiwan (Formosa), där han fortfarande regerar.

² *Arbetets frigörelse* bildades 1883 i Schweiz av revolutionärer i exil som Georg Plechanov, Vera Zasulich, Paul Axelrod, Leo Deutsch och V. Ignatov. Detta var den första ryska marxistiska organisationen. Den publicerade "Bibliotek för samtida Socialism", som illegalt distribuerades i Ryssland.

³ *Peter Struve*, rysk ekonom och journalist som genomgick utveckling från marxism till monarkism. *Kadeterna* var ett populärt namn på de Konstitutionella Demokraterna, ett borgerligt parti med moderat liberalism på programmet. Det leddes av professor Paul Miljukov. *Oktoberisterna* var ett monarkistiskt och imperialistiskt parti, uppkallat efter sitt stöd till imperiets manifest i oktober 1905, som upprättade en дума. Det representerade storköpmännen, den industriella och jordägande bourgeoisin och leddes av Guchkov, en kapitalist från Moskva.

Ryssland var efterblivet såväl ekonomiskt som politiskt. Marxismen talade om att kapitalismen var oundviklig, och de borgerligt-progressiva element som ville upprätta kapitalismen för dess egen skull och inte för socialismens skull, accepterade marxismen efter att ha berövat den dess revolutionära gadd. Samma sak hände i Rumänien. Majoriteten av dagens härskande skurkar i Rumänien genomgick på sin tid marxismens skola, en del av de i Frankrike anslöt sig till guesdismen. I Serbien genomgick ett stort antal av dagens konservativa och reaktionära politiker i sin ungdom marxismens eller bakunismens skola. Detta är mindre tydligt i Bulgarien. Ett sådant tillfälligt utnyttjande av marxismen i den borgerligt-progressiva politikens intresse var typiskt för länderna på sydöstra Balkan såväl som i vårt eget land. Låt oss nu överväga om marxismen löper samma risker i Orienten. Till en viss utsträckning gör den det. Och varför? Därför att den nationella rörelsen i Orienten är en världshistoriskt progressiv faktor. Kampen för Indiens självständighet är en mycket progressiv rörelse, men vi vet alla att den samtidigt är en kamp för starkt begränsade nationellt-borgerliga mål. Kampen för Kinas frigörelse – Sun Yat-sens ideologi – är en demokratisk kamp med en progressiv ideologi, men likafullt borgerlig. Vi är för att kommunisterna stöder Kuomintang-partiet i Kina genom att driva det framåt. Detta är viktigt, men här finns också en risk för ett nationellt-demokratiskt förfall. Detta gäller alla länder i Orienten där en nationell kamp för befrielse från det koloniala slaveriet pågår. Orientens unga proletariat måste luta sig på denna progressiva rörelse. Men det står helt klart att Orientens unga marxister löper risken att slitas ut ur ”Arbetets frigörelse”-grupperna och upplösas i en nationalistisk ideologi.

Men ni har den fördelen framför de äldre generationerna av ryska, rumänska och andra marxister att ni inte bara lever och arbetar i den post-marxistiska, utan även i den post-leninistiska epoken. Ert övertag består i att ni har uppstått direkt ur den epok som historien kommer att kalla Lenins epok. Både Marx och Lenin var revolutionära politiker där teorin och praktiken gick hand i hand. Som ett allmänt påstående är detta naturligtvis riktigt och oomtvistligt. Men det finns likafullt en skillnad, och en märklig skillnad, mellan dessa två historiska gestalter, som inte bara har sitt ursprung i de två människans olika individuella egenskaper, utan också i skillnaderna mellan epokerna.

Marxismen är naturligtvis inte en akademisk vetenskap utan en hävstång för revolutionärt handlande. Detta framgår av Marx' ord: ”Filosoferna har endast på olika sätt förklarat världen, men vad det gäller är att förändra den.” Men var det möjligt att helt och fullt använda marxismen i den arbetarrörelse som fanns på Marx' tid, under den Första och Andra Internationalens epoker? Praktiserades marxismen under denna tid? Naturligtvis inte. Hade Marx tillfälle och den enastående lyckan att tillämpa sin revolutionära teori på en avgörande historisk handling: proletariats erövring av makten? Svaret är nej. Den marxistiska läran har naturligtvis ingenting akademiskt över sig, ty Marx är själv heltigenom en produkt av revolutionen och av en riktig och kritisk värdering av den borgerliga demokratis nedgång. Han publicerade *Kapitalet* 1847. Han deltog i revolutionen 1848 som en vänsterkritiker av den borgerliga demokratin och bedömde alla händelser i denna revolution på ett marxistiskt sätt eller i en marxistisk anda. Han skrev *Kapitalet* i London och grundade samtidigt Första Internationalen för hela världens arbetarklass. Men han ledde inte något parti som kunde avgöra världens öde eller ens ett enskilt lands öde. När vi vill ge ett koncist svar på frågan: Vem är Marx? svarar vi: ”Marx är ... upphovsmannen till *Kapitalet*.” Och när vi frågar oss: vem är Lenin? säger vi: ”Lenin är upphovsmannen till oktoberrevolutionen.” Lenin betonade mer än en gång att han inte avsåg att revidera, förändra eller förkasta Marx' läror. Lenin kom – för att använda Bibelns ord – inte för att upphäva Marx' lag utan för att fullborda den.

Jag upprepar: ingen betonade detta mer än Lenin själv. Men samtidigt måste han befria Marx från de misstolkningar av hans lära som införts av de generationer som skilde Lenin från Marx – från Kautskyanismen, MacDonaldismen och konservatismen inom arbetarklassens

övre skikt, från den reformistiska och nationalistiska byråkratin. Han måste helt och hållet använda den sanna marxismens vapen (rengjort från misstolkningar och förfalskningar) under världshistoriens största händelse. Och ni den yngre generationens största fördel är alltså att ni direkt eller indirekt har deltagit i detta arbete, att ni har betraktat det, att ni lever i leninismens politiska och ideologiska miljö och att ni tillägnar er denna teori som motsvarar praktiken i Universitetet för Orientens Arbetare. Detta utgör en enorm och ovärderlig fördel som ni måste inse. Även om Marx i sin teori kunde spänna över händelsetendenser för decennier och sekler framåt, så blev hans lära i den vardagliga kampen likväl uppdelad i separata element och de anammades ofta i en stympad och felaktig form. Men Lenin trädde fram på scenen. Under totalt nya förhållanden samlade han på nytt samman Marx' alla läror och visade dem under de nya förhållandena i en handling av största historiska skala. Ni har upplevt denna handling och ni är förbundna med den. Detta ställer vissa skyldigheter på er och på denna skyldighet har det Kommunistiska Universitetet för Orientens Arbetare grundats.

Därför, kamrater, tror jag att risken för ett nationellt-demokratiskt förfall, som givetvis existerar och naturligtvis kommer att gripa tag och föra bort en del personer, att denna fara avsevärt minskar av Sovjetunionens och Tredje internationalens existens. Det finns all anledning att tro att det Kommunistiska Universitetet för Orientens Arbetare kommer att ge upphov till en kärna av arbetare som kan fungera som en klassmedveten, marxistisk och leninistisk jäst inom Orientens proletariat.

Kamrater! Det ställs stora krav på er, och som jag tidigare sagt, kommer händelserna inte att ske gradvis, utan på en gång, och så att säga "katastrofalt". Jag råder er att än en gång läsa en av Lenins senaste artiklar: "Hellre mindre men bättre".¹ Huvudtemat i denna artikel är organisationsfrågan, men den behandlar också frågan om den framtida utvecklingen i de orientaliska länderna och hur den hänger ihop med den europeiska utvecklingen. Den grundläggande tanken i denna artikel är att det är möjligt med ett bakslag för revolutionen i väst. Detta bakslag kan orsakas av MacDonaldismen, som är den mest konservativa kraften i Europa. Vi har sett det märkliga hända att Turkiet avskaffar kalifatet och MacDonald återupprättar det. Är inte detta ett slående exempel på den västerländska mensjevismens kontrarevolutionära roll och på den nationellt-borgerliga demokratins progressiva roll i Orienten? Afghanistan är för närvarande skådeplatsen för verkligt dramatiska händelser: Ramsay MacDonalds Storbritannien kämpar mot en vänsternationell-borgerlig flygel som har som mål att europeisera ett oberoende Afghanistan. England strävar efter att placera de mest oupplysta och reaktionära elementen vid makten, element som är genomsyrade med panislamismens och kalifatets värsta fördomar. En riktig bedömning av dessa två stridande krafter kommer att få er att förstå varför Orienten kommer att dras mer och mer mot oss – Sovjetunionen och Tredje Internationalen.

Vi kan se hur Europa – vars senaste utveckling orsakade den enorma konservatismen inom arbetarklassens övre skikt – alltmer faller samman ekonomiskt. Den gamla kontinenten har ingen utväg kvar. Det visar sig delvis i USA:s motvilja mot att låna pengar till Europa, en motvilja som baseras på det välgrundade antagandet att Europa ekonomiskt sett har spelat ut sin roll. Samtidigt ser vi hur USA och Storbritannien tvingas finansiera kolonialländernas ekonomiska utveckling, vilket driver in dessa på revolutionens väg med en virvelvinds hastighet. Och om Europa tack vare den trångsynta, aristokratiska MacDonaldismen i arbetarklassens övre skikt hålls kvar i sin nuvarande upplösning, då kommer den revolutionära rörelsens tyngdpunkt att flyttas över till Orienten. Och det kommer då att visa sig, att även om det krävde åtskilliga decenniers kapitalistisk utveckling i Storbritannien för

¹ På svenska i Lenins *Valda Verk i 10 band*, bd. 10, s. 551-66, och på marxistarkiv: [Heller mindre men bättre](#)
Ö.a

att fungera som en revolutionär faktor för att väcka vårt gamla Ryssland och vårt gamla Orienten ur deras sömn, så kommer det nu att krävas att revolutionen i Orienten kommer tillbaka till Storbritannien och (om nödvändigt) knäcker ett antal tjocka skallar och på så sätt ge en impuls till det europeiska proletariats revolution. Detta är en historisk möjlighet som vi aldrig får tappa ur sikte.

I det material ni sändt mig kunde jag läsa om vilket överväldigande intryck en av era kvinnliga studenter vid universitetet – en turkisk kvinna – hade orsakat i Kazan när hon talade till kvinnorna, inklusive analfabeterna och de gamla där. Det kan tyckas vara en obetydlig episod, men den är av oerhört stor historisk betydelse. Bolsjevismens styrka och mening utgörs av det faktum att den vänder sig till de förtryckta och utsugna massorna och inte till arbetarklassens övre skikt. Det är därför bolsjevismen har anammats av de orientaliska länderna, inte på grund av dess teorier, som långt ifrån alla har förstått, utan på grund av dess frihetsanda. En egen tidning berättar om och om igen att Lenins namn är välkänt såväl i Kaukasus' byar, som i de mest avlägsna delarna av Indien. Vi vet att arbetarna i Kina, som säkerligen aldrig har läst någonting av Lenin, ändå med en oemotståndlig kraft dras till bolsjevismen. Så mäktigt inflytande har denna stora historiska rörelse. De känner i sitt innersta att det är en lära för de förtryckta och utsugna, för de hundratals miljoner som ser den som sin enda räddning. Det är därför leninismen möter ett så passionerat gensvar bland arbetarkvinnorna, vilka är samhällets mest förtryckta del. När jag läst om framgången för en av era kvinnliga studenter i Kazan bland de analfabetiska tartariska kvinnorna, kom jag att tänka på ett av mina senaste, korta besök i Baku (vid Kaspiska havet), där jag för första gången hörde en turkmenistansk kommunistisk kvinna och hade tillfälle att i salen observera entusiasmen hos hundratals sådana kvinnor, som har vaknat till ett nytt liv efter att ha hört vårt frihetsbudskap. Jag insåg då för första gången att kvinnorna kommer att spela en mycket viktigare roll i befrielse-rörelsen i Orienten än i Europa och här i Ryssland. Det beror helt enkelt på att de orientaliska kvinnorna är ännu mer förtryckta och fångna i sekelgamla fördomar än männen.

Det är därför den nya andan, som nu eldar de folkliga rörelserna, har en starkare effekt på kvinnorna än männen. Även om Orienten fortfarande står under inflytande av Islam och gamla troskränningar, fördomar och vanor, så finns det tecken på att detta inflytande snabbt avtar. Vi kan likna Orientens nuvarande stadium vid ett tygstycke som har ruttnat. När man ser det på avstånd tycks dess vävnad och mönster vara perfekt, och det veckar sig lika graciöst som tidigare. Men en lätt rörelse, en västanvind, räcker för att få detta underbara material att falla i stycken. På samma sätt har vi i Orienten gamla troskränningar som tycks vara djupt rotade, men som i verkligheten endast är en skugga från det förflutna. Kalifatet avskaffades till exempel i Turkiet och ingenting hände dem som vågade göra detta djärva angrepp mot en sekelgammal institution. Det visar att de gamla orientaliska troskränningarna har förlorat sin makt, och att de inte kommer att utgöra något allvarligt hinder för de revolutionära arbetarmassornas förestående historiska rörelse. Men det betyder också, att de orientaliska kvinnorna, som under nuvarande förhållanden är mest hindrad i sitt liv, sina vanor och sin kreativitet, slavarnas slav, samtidigt som slöjan faller kommer att se sig själva berövade allt andligt stöd på grund av de nyss skapade ekonomiska förhållandena. De kommer att törsta efter nya idéer och ett nytt medvetande som kan garantera dem deras rätta plats i samhället. Tro mig, det kommer inte att finnas någon bättre kamrat i Orienten och ingen bättre förespråkare för revolutionens och kommunismens idéer än den uppväckta arbetarkvinnan.

Kamrater! Det är därför ert universitet har en så världsomfattande historisk betydelse. Genom att utnyttja Västerlandets ideologiska och politiska erfarenhet, skapar det den revolutionära jäst som kommer att genomtränga Orienten. För er är handlingens timma förestående. Det brittiska och amerikanska finanskapitalet förstör Orientens ekonomiska grundvalar. Det skapar nya förhållanden. Det förstör det gamla och skapar behovet av någonting nytt. Ni

kommer att så kommunismens frö, och ni kommer att inhösta en oändligt mycket större revolutionär skörd än de gamla marxistiska generationerna i Europa.

Men kamrater, jag vill inte att mina vänliga anmärkningar ska väcka en anda av orientalisk fåfänga hos er. Jag ser att ingen av er har tolkat mina ord på det sättet. Ty om någon har genomträngts av högfärd och förakt mot Västerlandet, då kommer det att visa sig vara en genväg till den nationellt-demokratiska ideologin. Nej, kamrater, de kommunistiskt-revolutionära studenterna vid detta universitet måste lära sig att se på vår världsrörelse som en helhet och att utnyttja Orientens och Västerlandets krafter för att uppnå vårt enda, stora mål. Ni måste lära er att samordna de hinduiska böndernas resning, de borgerliga demokraternas strejk i Kuomintang, Koreas kamp för oberoende, Turkiets borgerligt-demokratiska pånyttfödelse och Sovjetrepublikens bildningsverk och ekonomiska arbete i Transkaukasien. Allt detta måste tas med i beräkningen under den Kommunistiska Internationalens arbete och kamp i Europa, och särskilt i Storbritannien, där den brittiska kommunismen långsamt (långsammare än vi skulle önska), men säkert underminerar MacDonalds konservativa bålverk. Jag upprepar att er fördel över den äldre generationen består i det faktum att ni lär er marxismens alfabet i en atmosfär som erövrats och genomträngts av leninismen och inte i emigrantcirkel (långt borta från livets realiteter) i länder där kapitalismen håller sitt välde, vilket var vårt öde. Vi kan inte säga om det sista kapitlet i den revolutionära kampen mot imperialismen kommer att avslutas inom ett, två, tre eller ens fem års tid. Men vi vet att varje år kommer en ny kull studenter att lämna det Kommunistiska Universitetet för Orienten. Varje år kommer det att uppstå en ny kärna kommunister som helt igenom har lärt sig leninismens alfabet och som med egna ögon har sett hur detta alfabet används. Om den avgörande händelsen kommer inom tolv månaders tid, då kommer vi att ha en kull studenter till vårt förfogande. Om det dröjer två år, har vi två kullar studenter osv. När stunden för den avgörande kampen är inne, kommer studenterna vid det Kommunistiska Universitetet för Orientens Arbetare att säga: ”Vi är redo. Vi har inte offrat vår tid här förgäves. Vi har inte bara lärt oss att översätta marxismens och leninismens idéer till Kinas, Indiens, Turkiets och Koreas språk; vi har också lärt oss att översätta de orientaliska massornas lidanden, förhoppningar, krav och drömmar till marxismens språk.”

När dessa massor frågar er ”Vem lärde er detta?”, kommer ert svar att bli: ”Det Kommunistiska Universitetet för Orientens Arbetare”. Och sedan kommer de att säga er det jag kommer säga er nu, på er tredje årsdag:

”Leve, leve, leve det Kommunistiska Universitetet för Orientens Arbetare” (*högljudda ovationer och Internationalen sjungs*).

Översättning: Kenth-Åke Andersson (större delen), kompletteringar och korrigeringar av Göran Källkvist och Martin Fahlgren